

Kỹ nữ máu

Tôi và cô ta quen nhau ở một pub nhỏ đông đúc, thật khó lòng nói tên nó ra ở đây, vì nó nhỏ nhưng khá là nổi tiếng ở cái mảnh đất chật hẹp và đơn giản này.., Thậm chí tôi nghĩ, nếu nói tên pub đó ra, tất cả mọi người sẽ ồ lên, biết tôi và cô ấy là ai, chúng tôi sẽ tai tiếng như thế nào nữa ấy chứ...

Chả hiểu và chẳng rõ nữa..., Thành phố của chúng ta thật quá chật hẹp, và từ khi cái nơi to đùng như New century ko còn nữa.., những bar pub cứ đóng mở rồi lại dung dăng dung dẻ ra âm âm.., thì tiếng nhạc xập xình và những mối tình nhanh gọn chẳng bao giờ chấm dứt dễ dàng....

Chỉ cần nhún nhảy trên bàn bia, cái gì gọi là khó khăn cho sự dẫn dắt chăn gối tự nhiên tan biến mất.., Ngủ với nhau, đơn giản chỉ là cùng nhau vui một đêm, để hôm sau có thể quên nhanh nhất..., Tôi thấy mình chẳng mất mát gì, ngoài tiền nhà nghỉ, thì vốn dĩ bây giờ rất rẻ, vì quá nhiều nhà nghỉ, chắc người ta phải cạnh tranh nhau giá tiền....Và người hưởng lợi luôn là những cuộc tình một đêm, những khách hàng, chỉ cần cái giường trong vài tiếng....

Người ta nói đi đêm như thế dễ bệnh tật như chơi, nhưng bệnh tật chỉ có thể dính lên người những kẻ muốn chơi mà ngu ngốc, tại sao người ta phải phát minh ra, từ rất lâu rồi, những dụng cụ che chắn khi làm tình, bởi vì chẳng ai muốn mình có bệnh.., cũng giống như hút thuốc phiện, đừng hút vào một giờ và thường xuyên liên tục, thì có khi còn khoẻ ra, chứ dễ gì mà bị nghiện.., Cái gì cũng vậy thôi, muốn sống một cách tuyệt đối, thì cần phải tuyệt đối thông minh và tỉnh táo....

Người con gái này..., qua một đêm tôi có thể quên cô ta.., tôi ko còn nhớ chúng tôi đã làm gì trong trạng thái say xỉn quá đà như thế..., Nhưng nếu chỉ 1 lần thôi.., thì tôi sẽ chẳng có gì để nói.., Sự tình cờ là.., dường như thế giới này, trò đời này.., bắt tôi phải nạp dữ liệu về cô gái ấy, vào bộ nhớ xói mòn, ko muốn chứa đựng 1 ả đàn bà ngu ngốc nào của tôi...

Tôi ngủ với cô ta đêm thứ 2, một tuần sau đêm thứ nhất...dù say xỉn nhưng vẫn “rất an toàn”.., Cô ta chưa từng nói chuyện với tôi, tôi xin thề là như vậy,

chỉ cười rất dịu dàng, và ánh mắt thì cũng nhẹ nhàng, ko phải **..., nhưng vì cái gì, cô ta lại là kẻ dễ dãi đến 2 lần, mà ko 1 lần thắc mắc, sau khi tỉnh dậy.., mặc quần áo như một kẻ chuyên nghiệp.., để lại 1/2 số tiền phòng.., và hôn vào trán tôi.., sau đó bỏ đi...

Lần thứ nhất, tôi cười.., mẹ kiếp, con ** danh giá và trò khi.., Lần thứ 2, tôi kéo tay cô ta lại.., cả 2 diễn một màn kịch câm.., tôi nhét lại tiền vào tay cô ta, ra dấu rằng, cầm đi, không cần đâu.., cô ta lắc đầu dúi lại tay tôi, cười ko nói, Tưởng tưởng rằng.., lúc đó tôi nghĩ, chắc hẳn con ** này bị câm!

Thì bỗng nhiên...

Cô ta nói:

- Tất cả phải được chia đều chứ!

- Chẳng ai bắt con gái phải trả tiền phòng, trừ khi là trai bao, mà tôi thì ko phải thế bạn ạ... Với lại đây là lần thứ 2 rồi...

- Cũng chỉ là một lần chơi, tôi nghĩ tôi với anh nhận được như nhau thì phải chi trả như nhau...

- Rắc rối quá, cầm lại tiền đi! - Tôi cáu bẳn.

Cô ta cười:

- Nếu anh không để tôi trả tiền phòng, thì anh phải trả tiền cho tôi, theo đúng luật chơi sòng phẳng, chúng ta ko liên quan, ko công bằng, thì phải có một người được trả tiền, hãy cứ coi tôi là người may mắn đó!

Hey ya, nhạt, một trò mới của đám gái làng chơi sao.., Ra là thích tiền, đơn giản vậy! Chẳng vấn đề gì... Tôi quăng ví cho cô ta, nói lấy bao nhiêu tùy ý, vì tôi thực sự ko nắm rõ giá cả, Cô ta rút ra một tờ, rồi nói, mượn điện thoại của tôi.., cô ta lưu số điện thoại vào máy tôi và quăng lại phía giường:

- Gọi khi nào anh muốn!

Tất cả chỉ đơn giản như vậy ở lần thứ 2 đấy, rồi cô ta đứng dậy bỏ đi, số điện thoại lưu trong máy với cái tên kì quặc “gọi là đến” khiến tôi buồn cười...,

nhưng tóm lại thì, dù thế nào, tôi cũng sẽ ko gọi...bởi ngay cả khi đã có “màng chắn an toàn” và tiền không phải là thiếu, thì tôi cũng không muốn, đút ra đút vào với một đứa con gái đi làm ** và là của.., biết bao thẳng như tôi.., có tiền...

Tôi thích những đứa con gái sạch sẽ, không cần trinh trắng, nhưng sạch sẽ chỉ để qua một đêm.., Và lại, nhu cầu của tôi cũng đâu cao lắm.., nó chỉ đến khi có chút hơi men...

Tôi yêu một người con gái, nhưng tôi hiểu rằng trong thời điểm hiện tại, tôi ko thể mang lại cho cô ấy tất cả những gì cô ấy cần, tất cả những thứ cô ấy muốn, ở một người đàn ông..,

Sự chung thủy? Không, tôi cần phải chơi.., vì tôi còn rất trẻ, Sự quan tâm? Hạn hẹp thôi, vì tôi còn nhiều điều lo lắng! Sự ổn định? Càng khó khăn, vì tôi muốn có một sự nghiệp vững chắc, trước khi chịu áp lực ràng buộc gia đình....Nói chung.., tôi chưa thể cho cô ấy những thứ an toàn như vậy.., những thứ mà tất cả những người con gái trên trái đất này đều khát khao...

Một mối tình đẹp tuyệt hảo, như biết bao tập film Hàn Quốc...

Tôi không muốn hứa hẹn, cái sự hứa hẹn ấy nó phi lý và ảo ảnh lắm...

Tôi không muốn nói yêu, vì từ yêu ấy nặng nề và dai dẳng lắm...

Tôi không muốn bị quản thúc trong cái mác người yêu, cái từ bạn trai hay bất cứ cái gì tương tự như một dây xích, kéo đàn ông phải dính chặt lấy đàn bà...

Vậy là....

Cô ấy ra đi...

Tôi gọi điện thoại nhiều lần, đứng trước cửa nhà và gọi liên tục...

Cửa sổ phòng cô ấy không mở, ban công đóng khép, và điện thoại tút dài...

Một sự ra đi mà chắc chắn không có ngày trở lại, không một sự giải thích, bởi người trong cuộc đã qua hiểu lý do.., Hiểu nhưng không thể thay đổi, để làm mình tốt hơn, hay không thể thay đổi để phá hoại những mục tiêu mà đã có,

và cái lối sống mà mình đề ra....

Sao cô ấy không chịu hiểu rằng..., tôi không thể khác..., Và chờ đợi đến ngày.., tôi đủ những điều kiện cần, để dám nói rằng.., tôi yêu cô ấy....

Con gái bây giờ, thiếu kiên trì và kiên nhẫn đến vậy sao????

Từ cảm giác ăn năn, tôi đi dần sang trách hận..., Lúc đầu là nhận thấy lỗi ấy do mình, dần dần.., tôi cảm giác bất cần và thấy cô ấy mới là người sai trái nhất..., một kẻ phản bội thiếu lòng tin ở tôi....

Ra đi ư? Thì cũng như vậy thôi, cô ấy đi rồi, còn mình tôi ở lại..., buồn nản và chán chường..., bởi vì với cô ấy, hiếm hoi, tôi yêu thương thật sự...

Một tuần trôi qua, nỗi đau tôi chìm đắm dưới những cơn mưa đầu hạ....Mọi thứ bỗng trở nên xa lạ khi thiếu vắng một nụ cười quen..., Mọi thứ làm tôi phát điên lên khi ko còn thấy những dòng tin nhắn ấy..., Chuông điện thoại ko còn reo lên những tiếng nhắc nhở: “Anh ơi, về sớm đi, muộn rồi!”, “Anh ăn gì chưa, em làm đồ ăn để trong tủ lạnh, anh về nhớ hâm nóng!”, “Anh à, em nhớ anh lắm! Muahzzz”..., Cũng chẳng còn những tiếng khóc, sự van xin nài nỉ, xin tôi đừng đi đêm..., cũng chẳng còn cái dáng người bé nhỏ, vòng tay mong manh, ôm lấy tôi xiết mạnh...

Hết thật rồi...

Chuông điện thoại 1 tuần sau cũng ko còn tút dài mỗi lần tôi gọi nữa..., thay vào đó là “số máy quý khách vừa gọi hiện đang tạm khóa!”....

Nỗi nhớ dày vò, chỉ còn đó, ko có gì hơn....

Ngày chủ nhật cuối cùng của tháng đầu tiên tôi và cô ấy chia tay.., Nói chia tay ko biết có đúng ko nữa..., Đã từng nói yêu bao giờ chưa?

Tôi trở lại với nhịp sống về đêm của mình, lên pub, rượu và nhiều điều thú vị đang chờ tôi trên đó.., Có hẹn với một vài người bạn, nhưng chẳng hiểu sao, chẳng có điều thú vị nào, ngoài đắm rượu trong nhạc.., Lần đầu tiên tôi chán nản không khí ở cái hộp nhỏ này..., Chỉ uống rượu và uống rượu mà thôi....

Tôi nhìn thấy một cô gái khá quen..., nhưng cũng không hẳn là quen.., vì con

gái bây giờ..., ai chẳng giống nhau đến dễ sợ...

Xoay xoay điện thoại.., lắc lư ly.., tôi nhìn ngắm đến chóng mặt...

Tôi đặt ly xuống bàn, và toan đứng dậy....

Chuông điện thoại reo...

Tin nhắn ý éo: “Lâu lắm rồi mới thấy anh lên đây!”

Tin nhắn từ số “Gọi là đến” .., Tôi lại ngồi xuống, ngược mắt nhìn một vòng xung quanh: “Em đang ở đâu đấy?”, “Xa anh một đoạn gần”, “Qua bên này đi”, “Ra ngoài đi!”...

Tôi ra ngoài, nhìn thấy cô ta đang dốc ngược chai bia xuống, nhìn rất buồn cười, mấy giọt bia rơi, trông đến tội.

“Say à?”

” Em chẳng bao giờ say cả.” - Cô ta cười lớn

” Sao biết số anh thế?”

“À lần trước lưu số, nháy sang máy em luôn mà!”

“Chuyên nghiệp dữ dội!”

Cô ta quay sang nhìn tôi, một giây ko cười, rồi sau đó quay đi.., : “Uh, là thế mà!”

Và tối hôm đó chúng tôi lại qua đêm với nhau.., không say xỉn mà là trong tiềm thức tỉnh táo..,

- Hôm nay free nhé, đừng trả tiền em...

- Oh, em có vẻ thích miễn phí nhỉ? Hay thế lắm hả?

- Uh, đa phần là miễn phí ý mà...

Cô ta cười khoái trá....

- Có vẻ anh buồn nhỉ? Kể một chút gì đi.., Với một con **, thì ko cần phải nghĩ...

Và tôi cũng chẳng hiểu sao, đêm ấy tôi lại kể hết cho cô ta, câu chuyện về cuộc tình dang dở của tôi. Tôi cũng ko hiểu sao, tôi cảm giác thực sự thoải mái khi làm điều ấy...Cô ta lắng nghe rất chăm chú, và ánh mắt mang đầy sự cảm thông..., như nắm giữ một tấm lòng chia sẻ lớn.., Con mắt dịu dàng và bờ môi yếu đuối đến nôn nao lòng..., Tưởng như nhìn vào nó.., người ta có thể quên hết mọi buồn lo..., Tự nhiên.., tôi muốn hôn cô ấy..., như để nhìn thấy cái phần thật thà còn sót lại và đang rơi vãi trên thân thể một người con gái không mấy trong sạch này...Sẽ rất áy náy nếu chỉ xem cô ấy như là một con **.

Tự nhiên tôi thấy lòng mình nhẹ nhàng đi, vậy là sau đêm hôm ấy, cứ mỗi khi có việc gì lo nghĩ, tôi lại gọi cho số điện thoại “gọi là đến”, không phải để ngủ miễn phí, mà để cảm thấy yên ổn hơn..., Tôi bắt đầu hoang mang khi nhận ra rằng, điều duy nhất khiến tôi bình yên được là ở bên người con gái này.., những phút giây trôi qua mỗi ngày càng khiến tôi hoảng sợ....

Tôi sợ rằng tôi sẽ yêu một con **..., và điều đó, là không thể, không thể được đâu...

Tôi khá nghe lời cô ấy, nghe những lời khuyên, vì đa phần tôi thấy đó là điều đúng đắn.., Cái việc gởi chẵn của chúng tôi cũng điều độ và tuyệt vời như một cặp vợ chồng mới cưới....

Hơi thất thường một chút là những vết tím trên người cô ấy..., như một sự sắp xếp, lúc nhiều, lúc ít...

- Bệnh gì khiến người em bị tím nhiều thế?

- Ùi, chẳng có bệnh gì, chỉ là một sự va đập thôi...

Tôi khó chịu và có lẽ là ghen tuông khi tưởng tượng và mơ hồ nghĩ ra là, cô ấy đã quan hệ với những thằng đàn ông khác, và đây là dấu hiệu thể xác mà bọn chúng nó để lại...

Quay lưng đi, ngủ tiếp.., tôi chẳng nói gì...

Cô ấy kéo tay tôi lại, ôm từ phía sau, hỏi: “Anh ngủ rồi à?”

Tôi chẳng nói gì,

” Anh đã nghe kể chuyện về nghề kỹ nữ chưa? Ngày xưa ấy, chuyện những geisha chẳng hạn?”

“Có nghe nói vài lần”

“Chắc anh chưa biết chuyện về một “kỹ nữ máu” nhỉ?”

“Là sao?”

“Để em kể cho nhá!”

“Uh, em kể đi”

“Ngày xưa, có một người con gái làm kỹ nữ, chẳng hiểu vì sao lại thế ý..., Đẹp và tài năng nữa.., Nhưng cô ta lại làm nghề đó và khi có người hỏi lý do, thì cô ta luôn nói rằng, đó là lựa chọn sáng suốt nhất đời tôi. Là kỹ nữ nhưng chỉ ngủ với người mà cô ta thích thôi.., kể cả là kẻ đó không có tiền..., Cô ta vẫn giúp hắn mua vui.., miễn phí.., Nhưng đã là khách hàng thì luôn phải trả.., một thứ quý nhất của mình...Đố anh biết, những kẻ không có tiền thì sẽ phải trả như thế nào?”

“Cắt cái đó chứ gì?”

“Hahahaha, ai cũng đoán như anh cả, Thực ra là.., máu, Kỹ nữ ấy sẽ lấy máu thay lấy tiền của những người đàn ông ko đủ tiền trả cô ta sau mỗi lần quan hệ.., Lấy kim chích một giọt máu ra...”

“Câu chuyện của em thật phi lý và chả có ý nghĩa gì...”

“Có chứ sao không? Vì bọn đàn ông nghĩ, chỉ mất một giọt máu thôi mà ngủ không cần phải trả tiền, thì tội gì phải trả, cứ để cô ta chích máu cho rồi, nên đa số, ai cũng giả nghèo khổ...”

“Ôi, vô lý lắm, anh chẳng nghe nữa đâu...”

“Uh, thì không nghe nữa....Máu là thứ đắt nhất, mà người ta quên mất mình rất cần.., Đàn ông cũng vậy.., luôn không biết mình để mất cái gì, chỉ cần sung sướng là thoát ly thực tại.., hehehehe, ngủ đi nào”

Thời gian đã làm tôi quên người mà tôi yêu trước kia, mặc dù cũng còn đôi chút cảm giác luyến tiếc một người con gái ngoan hiền, yêu tôi phát điên và bị tôi phụ bạc mặc dù rất muốn cô ấy bên mình...

Nhìn lại những gì hiện giờ tôi có., tôi sợ hãi sự mất mát như ngày nào..., Nhưng bản thân tôi thì không muốn giữ lấy và chẳng muốn yêu một con ** chút nào..., Và dường như “con ** ấy” cũng hiểu điều này.., Cô ấy gọi mối quan hệ của chúng tôi, là “một sự cặp kè!”...

Cặp kè có những quy luật mà ở những kẻ yêu nhau sẽ không bao giờ có.

Đó là ko được phép can thiệp đời tư, ko được phép dò hỏi những điều đối phương ko tình nguyện nói, chính vì thế mà, chúng tôi, gần như là.., chẳng biết gì mấy về nhau...Hay nói chính xác hơn, tôi chẳng biết nhiều về cô ấy, còn cô ấy thì lại khá rõ về tôi, bởi vì tôi hay kể lể, dường như trước cô ấy, tôi luôn là một thằng đàn ông yếu đuối và cần được sẻ chia....

Và cũng là quy luật của sự cặp kè, người ta được đơn phương chấm dứt ko vì lý do gì cả và đối phương phải tôn trọng điều đó.., Cặp kè, là không được có.., tình cảm với nhau...

Một ngày cô ấy nhắn tin cho tôi: “Chỉ thế thôi nhé! kết thúc được rồi!”

Thường thì khi người ta kết thúc một cuộc chơi, tức là khi người ta đã có đối tượng mới và những trò chơi mới vui hơn..

Chắc hẳn cô ấy cũng nghĩ như vậy đấy..., Và có lẽ cô ấy đã có rồi.., Một thằng con trai khác, thích miễn phí và cô ấy cho đi.., chơi với nó, có lẽ nào vui hơn với tôi...

Cái cảm giác này dày vò hơn cả lần trước nữa.., Mà có khi là còn đau.., Tôi nhớ cô ấy nhưng ko được phép nhắn tin, ko được quyền hỏi han, cặp kè kết

thúc thì không nên liên lạc và càng không được phép níu kéo.., Đã chơi là phải chấp nhận thôi...

Mà tôi thì cũng không muốn làm như thế..., Cứ như kiểu tôi đã phải lòng một con **, và bây giờ bị nó vứt đi thì lại đau đớn vô cùng...Tôi chưa bao giờ hiểu hết câu chuyện về “kỹ nữ máu” của cô ấy.., nhưng khi cô ấy đi, tôi thấy.., mình.., “mất máu” rất nhiều.., cái cảm giác thiếu trầm trọng làm tôi hụt hẫng không đứng vững....

Một vài tuần sau, ở pub xôn xao về việc một nữ khách hàng quen thuộc đã ra đi vì một căn bệnh trầm trọng.., Mọi người kháo nhau rằng cô ta bị Sida, vì ko biết đã ngủ với biết bao nhiêu thằng đàn ông ở đây.., Ảnh của cô ấy lan tràn trên YM, kèm theo một lời cảnh báo ” ai ngủ với nó, thì đi xét nghiệm ngay, ko chẳng may chết sớm”.., Và tôi cũng nhận được dòng mess đau đớn ấy...

Mở ảnh ra, tôi ngỡ ngàng khi đó chính là cô ấy, người con gái cặp kè và đã chia tay tôi mấy tuần trước đây...

Tôi hơi có cảm giác sợ...Vội vàng đi xét nghiệm, mặc dù, tôi và cô ta rất an toàn mà.., lúc nào cũng quan hệ “có che chắn” cả.., Và kết quả là.., tôi không bị làm sao hết.., thở phào nhẹ nhõm, tôi thả lỏng người.., thấy mình vừa trải qua một cuộc chơi may mắn....

Nhưng khi tỉnh táo lại, tôi thấy lòng chát đắng..., Cái của nợ gì thế này..., cô ấy.., đã chết thật rồi sao...

Tôi mở số điện thoại “gọi là đến” mà tôi chưa một lần nhớ...

Đầu bên kia nhắc máy làm tôi ngỡ ngàng: “Em chưa chết sao?”

“Chị em mất rồi anh ạ”

Một giọng nữ quen thuộc.., rõ ràng ko thể chết, tôi hoang mang....

“Thế em là ai?”

” Em gái chị ấy!”

“Anh có thể gặp em được ko?”